

HAFSAH FAIZAL

ATESİN
PESİNDE

Çeviren
Deniz Arı

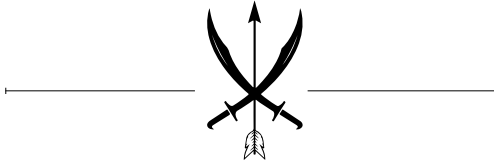
*Kalbime Őekil verdiği iĐin anneme
ve onu elik gibi güçlendirdiĐi iĐin babama...*

*Sevgi çocuklar içindir, dedi kız.
Ölüm aptallar içindir, dedi gölge.
Karanlık benim kaderim, dedi oğlan.
Bağlılığım felaketim, dedi kartal.
Yazgımız ıstırap, dedi güzellik.
Ve hepsi fena hâlde yanılıyordu.*

I. FASIL

HİLAL KADAR GÜMÜŞİ

BÖLÜM 1

INSANLAR, O ÖLDÜRDÜĞÜ İÇİN YAŞIYORDU. VE BU, GÜNEŞİN bile göz kırpmaya çekindiği Arz'ın tehlikelerine meydan okuması gerektiği anlamına geliyorsa, varsın öyle olsun.

Zafira bint Iskandar nadiren görülen iyi günlerinde, güneşten bile cesur olduğunu düşünmekten keyif alırdı. Çoğu günlerse, Arz'ı geride bırakacağı sonsuz geceyi ve halifeliğine ait ovalara, *daama** kara ve o tür şeylere kök salmayı iple çekerdi.

Elindeki boynuzlara rağmen bugün de o çoğu günden biriydi. Bir adım atarak ormanın lanetli hapisanesinden dışarı çıktı ve kalbini sıkıca kavramış olan korku sarmalının gevşemesi yüzünden değil de görevini tamamlamış olduğu için rahatlamış gibi davranarak iç geçirdi. Sabah güneşi merhaba der gibi yanaklarına bir öpücük kondurdu.

Sana da merhaba, korkak.

Demenhur Halifeliği'nde güneş ışınları her zaman zayıftı çünkü

* (Ar.) Kahrolasıca –çn

güneş aslında kum olması gereken yerde kar bulduğu için ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Zafira'nın karşısında pürüzsüz saflıkta uzanan beyaz deniz ona anlık bir huzur verse de ayak parmaklarının uyuşmasına ve burununun soğuk havayla dolmasına da sebep oluyordu. Bir kadının her davranışının her an kendi aleyhine sonuçlar doğurabileceği bir halifelikte, erkek rolü yapmanın kolay bir yanı yoktu. Özellikle de bir kadının dolgun hatlarını, sesini ve yürüyüşünü taşıdığı için.

Karda parlak kırmızı, tekinsiz bir iz ve buhar bırakarak geyik leşini sürükledi. Havada bir beklenti hissi hâkimdi. Toprakta bir sükûnet ve ağaçlarda bir fısıltı.

Önemli bir şey olamaz. Paranoya, özellikle de en az arzulandığı anlarda çıkıp gelmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Yaklaşmakta olan evlilik yüzünden tüm duyguları karmakarışıkta, hepsi buydu.

Neredeyse bembeyaz tüleriyle etrafa karışan Şeker, Zafira'nın onu bağladığı çürümüş ağaç gövdesinin yanından kişnedi. Geyiği eyerine hızlıca yerleştirirken, atı da Zafira'nın ona verdiği isme layık bir tatlı huylulukla kıpırdamadan bekledi.

Zafira, aslında ava yardımcı olmamış atına, "Bugün iyi avlandık," deyip eyere tırmandı.

Şeker herhangi bir tepki vermeden, sanki her an içinden bir ifrit çıkıp onu tamamen yutacakmış gibi Arz'a doğru bakmaya devam etmekle yetindi.

"Korkak," dedi Zafira, uyuşmuş dudaklarında bir gülümsemeyle.

Ne var ki orman söz konusu olduğunda herkes korkaktı – Aravistan'ı oluşturan beş halifelik de Arz'dan korkardı çünkü Arz her halifelğin toprağına bir şekilde dokunuyordu. Bu, diyarın büyüden mahrum bırakıldığı günden beri herkesin paylaştığı bir lanetti. Baba, Zafira'ya Arz'ın pek çok yönden normal bir orman olduğundan bahsetmişti. Ormanı kendi faydasına kullanmanın yollarını öğretmişti. Ormanı ehlileştirilebileceğini düşünmesine yol açan yöntemler paylaşmıştı. Ama elbette gerçekte bunu yapmazdı. Sadece o değil, hiç kimse.

Baba'nın ölümü de bunu kanıtlamıştı.

Zafira, Şeker'i ormandan uzağa, Demenhur'un içlerine uzanan bir açıklığa doğru yönlendirdi. Ama Arz ziyaretçilerden her zaman son bir bakış talep ederdi. Zafira durakladı ve arkasına döndü.

Arz izliyordu. Nefes alıyordu. İskeletimsi ağaçları, buruşuk parmaklarını gölgeler içinden ileri doğru uzatıyordu.

Bazıları bu ağaçların tıpkı akbabalar gibi leşlerle beslendiğini söylerdi. Ama Zafira her gün, her avda buraya geri dönüyordu. Her girişiminin sonuncu olabileceğinin daima farkındaydı ve kendine aslında çok da fazla korkmadığını hatırlatıp dursa bile, en büyük korkusu ormanın içinde kaybolup gitmekti.

Buna rağmen, karanlığa yaptığı bu yolculukları içinde bir yerlerde ipe çeken bir yanı da vardı. Arz'dan nefret ediyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki ona hasret duyuyordu.

"Off, her *daama* gün Arz'a bakıp durmak için bir sürü vaktimiz var," dedi Şeker'e, sesinde bir titremeyle. "Şimdi düğüne geri dönmek zorundayız yoksa Yasmine kelimizi uçurur."

Bu Şeker'in çok umurunda değildi. Zafira dilini damağında şaklatarak onun ileri atılmasını sağladı ve Arz'la aralarındaki mesafe arttıkça atın kaslarındaki gerginlik de azaldı.

Ta ki hava başka bir şeyin varlığıyla ağırlaşınca kadar.

Ensesindeki tüyler diken diken olmuşken, Zafira omzundan geriye bir bakış attı. Arz sanki nefesi kesilmişçesine ona geri bakıyordu. Hayır... Orada, Demenhur'da dikilen her kimse, sessiz kalmayı neredeyse Zafira kadar iyi biliyordu.

Neredeyse.

Arz'ın içinde kaybolup gitmekten daha fazla korktuğu bir şey varsa, o da Zafira'nın sıradan bir avcı değil, ava her çıktığında babasının başlıklı pelerininin ağırlığı altında gizlenen on yedi yaşında bir kız, bir *avcı kadın* olduğunu ortaya çıkarabilecek bir adamla karşılaşmaktı. Böyle bir durumda dışlanır, o güne kadarki tüm başarıları ve zaferleri alay konusu edilirdi. Kimliği acımasızca ortaya se-

rilirdi. Bunun düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına yetti ve *küt, küt, küt*, biraz daha hızla atmaya başladı.

Zafira, Şeker'i Arz'a doğru döndürdü ve anlam verilemeyen bir komut sözü rüzgârla birlikte havada süzülerek kulağına çalınırken, atının tereddüdüne onu topuklayarak karşılık verdi.

"Yallah." Zafira gergin bir sesle atına hızlanmasını emretti.

Şeker yelesini silkeledi ve itiraz etmeden hızlandı. Ormana yaklaşırken hava da kararmaya başlamıştı. Bu komikti ama Zafira insan tehlikesinin ilk işareti karşısında kendini bilinmeyene *doğru* yol alırken bulmuştu.

Soğuk, yüzünü ısırdı. Sağından bir karaltı atıldı, solundansa bir diğeri. *Atlar*. Zafira dudağını ısırp Şeker'i iki atın arasından geçirdi, tam o sırada eğildi ve başının üstünden bir şey geçti.

"Dur!" diye bağırdı biri ama hangi aptal bu komuta uyardı ki?

Şeker. Arz'ın sınırında duruverdi ve Zafira eyerinde sarsıldı. Atının ormana asla bu kadar yaklaşmamış olduğunu hatırlatan bir tokattı bu. Uyuşmuş burnuna odun ve çürümüşlüğü ekşi kokusu doldu.

"Lah. *Lah*. Şimdi sırası değil, alçak seni," diye tısladı Zafira.

Şeker başını silkeledi ama yerinden kıpırdamadı. Zafira nefesi kesilmiş hâlde önündeki sessiz karanlığa baktı. Arz insanın sırtını dönebileceği bir yer değildi; hazırlıksız yakalanmanın affedileceği bir yer de değildi ve...

Zafira bir küfür savurarak, itirazlarına aldırmandan Şeker'i zorla geri döndürdü.

Soğuk ve keskin rüzgâr uğuldadı. Zafira, Arz'ın nefesini ense-sinde hissedebiliyordu. Sonra dört adım uzakta kişneyen iki atın farkına vardı. Gece göğü karasında, güçlü bedenleri zincirli zırhla kaplanmış iki at. Savaş atları.

Bu türden atlar sadece tek bir yerde yetiştirilirdi: Komşuları Sarasin Halifeliliği'nde.

Veya bir ihtimal Sultan'ın Kalesi'nde. Aradaki farkı anlamak zordu. Aravistan'ın Sultanı, Sarasin Halifesi'ni kısa süre önce so-

ğukkanlılıkla öldürmüş, halifeliğin aslında ihtiyaç duymadığı topraklarını ve ordularını –en azından Aravistan zaten kontrolü altındaiken ve Sultan’ın Muhafızları emrine amade beklerken ihtiyaç duymaması gereken toprakları ve orduları– kanunsuzca ele geçirmişti. Halifeler bu diyarda bir denge unsuruydu. Sultan’ın onları öldürmesi normal değildi.

Atların üstündeki adamların çıplak kolları kaslı ve yüzleri sert hatlıydı. İki adamın ten rengi de güneşin altında ve çölün gelgitli ikliminde geçirilen, Zafira’nın özlemini duyduğu türden bir hayatı bilen insanlara özgü bir renkti.

“Yallah, Avcı,” dedi adamlardan daha iri olanı, sanki Zafira güdülmeyi bekleyen bir koyunmuş gibi. Zafira’nın gözleri adamın elindeki palaya gitti.

O âna kadar adamların nereden geldiği konusunda şüpheleri vardıysa bile, konuşan adamın sesindeki tını bu şüpheleri ortadan kaldırmaya yetmişti. Zafira’nın boğazı düğümlendi. Dedikodu sever Demenhurlular tarafından izlenmek başka şeydi, Sarasinliler tarafından saldırıya uğramak başka bir şey.

Pelerininin başlığı yüzünü iyice örtün diye başını öne doğru eğdi. Karanlığa cesurca meydan okumaya, tavşan ve geyik avlamaya alıştı. Ama daha önce hiç kılıçla karşı karşıya kalmamıştı.

Adamlar tüm güçlü duruşlarına rağmen aradaki mesafeyi korudular. Onlar bile Arz’dan korkuyordu. Zafira başını dikleştirdi.

“Neden?” dedi, aniden esen rüzgârın uğultusuyla birlikte. Beslemesi gereken insanlar ve vedalaşması gereken, ay parçası gibi bir gelin onu bekliyordu. *Neden ben?*

“Sultan’la buluşmak için,” dedi, daha küçük görünen adam.

Sultan mı? Gökyüzü adına. Adamın ellerden kesip ayırdığı parmakların sayısı, onun kendi kafasından kesip attığı saç tellerinin sayısından daha fazlaydı. İnsanlar onun bir zamanlar iyi biri olduğunu söylerdi ama Zafira buna inanmakta güçlük çekiyordu. Sultan doğuştan bir Sarasin’di ve tüm hayatı boyunca duyduğu bir şey

varsa, o da Sarasinlilerin kalplerinde en ufak bir iyilik kırıntısından bile mahrum olduklarıydı.

Göğsü tekrar panikle sıkıştı ama sesini alçalttı. “Sultan beni görmek isteseydi, bunu peşimden tazılarını göndererek değil, saygılı bir şekilde mektup göndererek belirtirdi. Ben bir suçlu değilim.”

Ufak tefek adam bir köpeğe benzetilmesine cevap vermek üzere ağzını açtı ama diğeri elindeki kılıcı oynatarak Zafira’ya biraz daha yaklaştı. “Bu bir rica değil.” Sonra sanki Arz’dan korktuğu için ona daha fazla yaklaşamayacağını idrak etmiş gibi duraksadı. Ardından, “Yallah. Buraya gel,” dedi.

Hayır. Bir kaçış yolu olmalıydı. Zafira dudaklarını sıktı ve aniden aklına bir fikir geldi. Sarasinlilerin barbarlıkları dışında tanındıkları başka bir şey varsa o da kibirleriydi.

Şeker’in kulağına anlamsız tatlı sözler fısıldadı. Belki adamlar, belki de savaş atları yüzündendi ama sadık atı geriye doğru bir adım attı. Arz’a en çok yaklaştığı andı bu ve Zafira daha fazlasıyla ona işkence edecekti. Zafira soğuktan çatlamış ve rengi atmış dudaklarla adamlara çarpık bir gülümseme gönderdi. “Gelin ve beni alın o zaman.”

“Kaçabileceğin bir yer yok.”

“Unutuyorsun, Sarasinli. Arz benim ikinci evim.”

Şeker’in yelesini okşadı, kalbini katılaştırdı ve onu karanlığa doğru sürdü.

Karanlık onu tamamen yuttu.

Kulaklarına fısıltılar çalınırken, karanlığın ona hoş geldin dercesine sarılmasına aldırmamaya çabaladı. Çabaladı ve çabalamaya devam etti. Kanı bir nehir gibi çağladı. Damarlarında bir açlık duygusu vardı.

Karanlık ağaçlar garip ve boyun eğmez bir edayla, keskince parıldayan yapraklarıyla önünde dikiliyordu. Uzaklardan, bağırان ve atlarını topuklayarak peşinden gelen Sarasinlilerin sesini duydu. Sarmaşıklar Şeker’in toynakları altında ezilirken, Zafira’nın görüşü neredeyse körlüğe çalmıştı.

Şeker neyse ki panik dolu nefesleri dışında ses çıkarmıyordu. Zafira kendi kalp atışları kulağında cınlarken, adamların sesine kulak vermeye çabaladı. Korkularına rağmen onu takip etmeyi seçmişlerdi. Çünkü kibir işte böyle tehlikeli bir şeydi.

Buna rağmen, kulaklarına çalınan tek şey sessizliği – kınından çıkan bir kılıcın ardından ortalığa çöken türden bir sessizlik. Rüzgârın esip geçmesinden sonra çöken türden bir sessizlik.

Adamlar ortadan kaybolmuştu.

Zafira ilk kez, Arz'ın insanları ortadan kaybetmekteki o öngörülemez ve korkutucu yetisini takdirle karşıladı. İki Sarasinli kilometrelerce uzakta bile olabilirdi ve ne kendisi ne de adamlar bunun farkına varırdı. Arz işte böyle bir yerdi. İçeri giren onca insandan çok azının geriye dönebilmesinin sebebi de buydu – dönüş yolunu asla *bulamamışlardı*.

Doğudan hafif bir tıslama sesi yükseldi ve Zafira ile Şeker dönüp kaldı. Zafira onun beyaz postunu göremiyordu ama yılların Arz deneyimi onun iştme yetisini bir kılıçtan bile daha keskin hâle getirmişti. Zafira, Arz'dayken kulaklarıyla görürdü. Hava soğurken ayak seslerinin yankısını işitti.

“Eve dönme zamanı,” diye mırıldandı Zafira ve Şeker silkinerek Zafira'nın kalbindeki o fısıltıyla harekete geçen elinin yönetimi altında ilerledi. Fısıltı sadece hareket hâlindeyken suskunlaşıyordu.

Karanlık, yerini hafif mavi gökyüzüne ve güneşin uzaktan göz kırpmasına bıraktı. Soğuk hava burun deliklerini yakan bir metal ve amber kokusunu taşıdığından, Zafira içinde ani bir boşluk duygusu hissetti.

Görünüşe göre Sarasinlilerin şansı onunki kadar yaver gitmemişti. Üçünün Arz'a girişinin üstünden ne kadar zaman geçmişti? Yirmi dakikadan fazla olamazdı ama güneşin pozisyonu en azından bir saat geçmiş olduğuna işaret ediyordu.

Zafira, Sultan'ın gerçekten de onu çağırıp çağırmadığını bilmek istemiyordu. Ve eğer öyleyse nedenini de. Her zaman tetikte

olan Şeker'in homurdanmasının sebebi de işte o *neden* sorusuydu. Sanki, *Her şeyin sırası var*, demek ister gibiydi.

Az önce savaş atlarının durduğu yer yeniden karla pürüzsüzleşmişti ve...

Zafira, Şeker'in dizginlerini çekti.

Bembeyaz ovada bir kadın duruyordu.

Gri renkte, hayır, parıldayan gümüşü renkte kalın bir pelerin, yerleri süpüren kırmızı elbisesinin üstünde narin omuzlarını süslüyordu. Pelerininin başlığı başının üstünü tam olarak kapatmamıştı ve kar gibi beyaz saçları görülebiliyordu. Dudaklarıysa kanla boyanmışçasına kırmızıydı.

Zafira kadının bir saniye önce orada durmadığına yemin edebilirdi. Kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı.

Arz başıboş zihinleri baştan çıkarır.

"Böylesine süratle öldürebileceğini kim tahmin edebilirdi?" dedi kadın, ipeksi bir sesle.

Arz artık illüzyonlarına ses de mi eklemişti?

"Ben bir katil değilim. Sadece onlardan kaçındım," dedi Zafira, bir illüzyona cevap vermemesi gerektiğini ancak konuştuktan bir an sonra fark ederek. Bu adamları o öldürmemişti. *Yoksa öldürmüş müydü?*

"Zekice." Kadın bir an duraksadıktan sonra gülümsedi. "Gerçekten de aklı başında ve tek parça hâlinde Arz'dan çıkabiliyorsun demek." Rüzgâr kadının pelerinini titreştirdi. Kadının siyah gözleri, huşu ve *-gökyüzü adına-* hayranlık dolu bir bakışla Arz'ın dış cephesindeki ilk ağaç sırasına kaydı.

Kadının imgesi dalgalandı ve sonra tekrar somutlaştı. Hem gerçek hem de değildi.

"Sharr'a çok benziyor, değil mi?" Sonra başını imalı bir hareketle iki yana salladı.

Sharr kelimesini duyar duymaz Zafira'nın teni korkuyla diken diken oldu.

“Ah, ama böylesine bir soruyu nasıl sorabildim?” diye devam etti kadın. “Henüz o adaya gitmedin.”

Gerçek misin sen? diye sormak istiyordu Zafira. Bunun yerine, “Kimsin sen?” diye sordu.

Kadın çıplak ellerinin parmaklarını birbirine dolayıp parıldayan gözlerini Zafira’nın gözlerine dikti. Soğğun ısırsını hissetmiyor muydu? Zafira, Şeker’in dizginlerini daha sıkı kavradı.

“Söyle bana, neden avlanıyorsun?”

“Halkımı beslemek için,” dedi Zafira. Sırtı ağrıyordu ve geyik de kokuşmaya başlamıştı.

Kadın hafifçe kaşlarını çatarak cıkcıkladı ve Şeker de titredi. “Kimse o kadar iyi niyetli olamaz.”

Zafira gözünü kırpışmış olmalıydı çünkü kadın sanki bir anda yaklaşmıştı. Ne kadar karşı koysa da gözünü tekrar kırpıştığında kadın da tekrar uzaklaşmıştı.

“Aslanın kükreyişini duyuyor musun? Çağrısına yanıt verecek misin?”

Bu kaçık nereden geldi de buldu beni? “Biraz daha arak içmek istiyorsan, en yakın hanı sooq’ta bulabilirsin.” Ama Zafira’nın her zamanki kayıtsızlığı, boğazındaki sıkışmayla gölgelenmişti.

Kadının gülüşü ortalığı çınlattı. Sonra Zafira’nın görüşü dalgalandı ve kar birden gölgelere büründü. Siyah, beyaza karıştı ve Zafira’nın ayak bileklerine uzanan filizlere dönüştü.

“Benim gibi bir kadının içkiye ihtiyacı yoktur, avcı kadın.”

Avcı kadın. Dizginler Zafira’nın ellerinden boşaldı.

“Nasıl...” Sözler Zafira’nın dilinde sönüp gitti.

Kadının dudakları bir gülümsemeyle çarpıldı ve o gülümsemeyle birlikte Zafira’nın da kalbi buruldu. Bu, Zafira’nın sırlarını bildiğini açık eden bir gülümsemeydi. Kimsenin güvende olmadığı anlamına gelen bir gülümseme.

“Yolunu her zaman bulacaksın, Zafira bint Iskandar,” dedi kadın. Sesi kulağa neredeyse üzölmüş gibi geliyordu ama gözlerinde-

* (Ar.) Pazar meydanı —çn

ki parıltıda bu üzüntüden eser yoktu. “Kayıp kalmaya devam etmeliydin, lanetli çocuk.”

Sırtını döndüğünde pelerininin gümüşü rengi parıldadı ve sonra Zafira tekrar gözünü kırpmış olmalıydı.

Çünkü kadın ortadan kaybolmuştu.

Zafira'nın kalbi ağzındaydı. Adı. O gülümseme. Kara süzülen siyah filizlerden ve gümüşü pelerinden hiçbir iz kalmamıştı. Beyni ni kısıkaç altına alan pençeler gevşemeye başlamışken, yerdeki kar tamamen pürüzsüzdü.

Sonra o daha dizginleri tekrar eline alamadan, Şeker tekrar ileri atıldı.

Zafira beceriksiz bir atakla haykırarak, eyerde kalmaya ve karla kaplı zemine düşmemeye çalıştı. Şeker yokuşun sonuna varıp da aniden durana kadar delice koşturmaya devam etti.

Zafira dizginleri çekti ve Şeker başını vakur bir şekilde eğene kadar küfretmeye devam etti. *Nefes al. Değerlendirme yap.* Bir kez daha geriye, daima gecenin hüküm sürdüğü ormana baktı ama kadının görünürde yoktu. Sanki Zafira tüm bu karşılaşmayı hayalinde canlandırmış gibiydi.

Belki de gerçekten *öyle olmuştu*. Zafira, Arz'ı çoğu insandan iyi tanırdı ve bu da kimsenin Arz'ın sırlarını *asla* tamamen bilemeyeceğini iyi biliyor olduğu anlamına geliyordu. Arz'ın kötücül oyunlarına inanmak, işkenceli bir ölümle cilveleşmekle eşdeğerti.

Aslanın kükreyişini duyuyor musun?

Zafira'nın duyduğu şey bir kükreme sesi değildi. Karanlığın içinden başka bir şey onu kendine çekmeye çalışıyordu. Her gelişinde güçlenen bir histi bu. Sanki kalbinin bir parçası bir iplikle bu ormana bağlanmıştı ve orman o ipi yumak yaparak Zafira'yı tekrar kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

Keskin bir nefes aldı. Kadını görmesinin sebebi bitkinlikti. Hepsisi bundan ibaretti.

Şimdi de gecikmişti. Oflayarak Şeker'i döndürdü. Giymesi gereken bir elbise ve katılması gereken bir düğün vardı.

BÖLÜM 2

İNSANLAR, O YAŞADIĞI İÇİN ÖLÜYORDU. HAYATTA İLERLE-
menin tek yolu buysa, varsın öyle olsun.

Üç gece önce komşu halifelik olan Demenhur'da epey güçlü bir kar fırtınası baş göstermişti ve bu yüzden Sarasin de normalden daha soğuktu. Çölün sıcaklığıyla başıboş rüzgârın soğuğu Nasir'in kemiklerini titretti ama buna rağmen işte burada, Sultan'ın Aravistan'ın beş halifeliğini yönettiği ufak bir toprak parçası içinde yer alan Sultan'ın Kalesi'ndeki evinden uzaktaydı.

Nasir'i Sarasin'e getiren görevler, onu hep anlam veremediği türden bir nostalji duygusuna boğardı. Burada hiç yaşamamış olmasına rağmen, Sarasin kendi soyunun bağlı olduğu halifelikti ve bu yüzden aynı anda ona hem yabancı hem de tanıdık gelen bir yerdi.

Buraya gelişinin sadece tek bir sebebi vardı: Öldürmek.

Sarasin'in başkenti Leil, gök mavisi türbanlı ve silahlı adamlarla doluydu. Bu adamlardan üçü, surlarla çevrili şehrin giriş kapısında nöbet tutuyordu. Dar pantolonlardan ziyade, düşük belli geniş şal-

varlar giyinmişlerdi ve kaslı kolları bronz renginde parlıyordu. Çöl rüzgârı sıcak kumların misk kokusunu, çocukların gürültüsünü ve onları azarlayan yetişkinlerin seslerini Nasir'e taşıdı.

Nasir nöbetçileri inceledi ve sonra derin bir iç çekerek atının sırtından indi. Alt tabakadan bir erkek güruhuyla dövüşmeye hiç niyeti yoktu.

"Daha uzun rotayı seçeceğim gibi görünüyor," diye mırıldandı, elini Afya'nın böğründe gezdirerek. Afya cevap verircesine kişnedi ve Nasir onu uykulu gözlerle bakan bir devenin yanına bağladı. Afya, Nasir'in annesine aitti ve annesi ona Altı Kadim Kız Kardeş arasından en sevdiği kardeşin adını vermişti.

Nasir çürümeye yüz tutmuş bir sandık yığınının üstüne tırmandı. Sonra taş parçaları üstünde dengede durarak ve etraftaki binalara iliştirilmiş tentelerin üstünden atlayarak ilerlemeye başladı. Aravistan'ın Sultanı'ndan aldığı emirler hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Nasir, Sultan'ın sesini bir yılanı benzetirdi; damarlarından ağır ağır içeri girerek kalbini zehirle dolduran bir sestü bu.

Nasir duvarı şöyle bir tarttı ve deneyimin sağladığı bir rahatlıkla en yakındaki binanın çatısına sıçradı, çatının ortasına serilmiş şatafatlı halı ve etrafındaki mücevher işlemeli yastıklara basmaktan kaçındı.

Sarasin'in üstünde gökyüzü en az aklındaki düşünceler kadar tatsızdı. Her daim gri olan gökyüzü, ancak yaklaşan deve yarışının beklenti dolu fısıltılarıyla bir parça aydınlanıyordu. Nasir'in bu yarışlara karşı pek bir ilgisi yoktu – burada olmasının tek sebebi yarışların ona görevi için uygun bir ortam sağlaması ve yarışlar sebebiyle burada bulunacak bir adamdı.

Sonraki çatıya sıçradı ve bir kılıç yüzünün birkaç santim ötesinden geçerken geriye doğru eğilerek kaçınmayı başardı. On üç yaşlarındaki bir kız keskin bir nefes vererek geriye sıçradı ve odaklanmış olduğu eğitim hareketleri bu şekilde bozuntuya uğratılmışken, elindeki iki paladan birini tozlu zemine düşürdü. Nasir'in eldiven

hançeri sızlıyordu ama gereksiz bir ölüme yol açmak, isteyeceği son şeydi. *Sanki yol açtığın diğer ölümler gerekliymiş gibi.*

Bir parmağını dudaklarına götürdü ama kız şaşkınlıktan açılmış ağzıyla onun başlığına, üstündeki kıyafetlere bakıyordu. Kenarları ince gümüşi hatlarla işlenmiş, siyah renkte, katmanlı bir suikastçı cübbesi. Siyah kol yenlerinin ucunda deri eldivenleri vardı ve cübbenin katları arasına hançerler gizlenmişti. Belindeki geleneksel gri kuşağının üstüne deriden bir kemer geçirilmişti ve kemere çok sayıda ufak bıçak ile kılıcının kını iliştilmişti. Bu kemer düzeneği Pelusya'da, çiftçilikte olduğu kadar mekanik ustalığında da uzmanlaşmış bir halifelikte geliştirilmişti; yani olabileceğinin en iyisiydi.

"Haşhaşi?" diye fısıldadı kız, Nasir'in varlığını bir sır olarak tutacağını ima eder gibi. Kızın kolunun üst kısmında, bir yılını andıran sarmal bir aksesuar duruyordu, gözleri mavi mücevherdendi.

Hayır, diye cevap vermek istemişti Nasir, bu huşu içindeki sese. Katiller onur dolu bir hayat sürer.

Haşhaşilerin dans ettiği ve habislerin ortadan kaldırıldığı, tüccarların iktidara geldiği ve ticaretin toza karıştığı zamanlar olmuştu. Bir kılıcın parıltısı, hayatın dengelerini değiştirmeye muktedirdi. Haşhaşiler bir zamanlar ölümün ozanlarıydı. Mezheplerinde onur vardı.

Ama o günler Nasir'in zamanından çok öncesinde kalmıştı. Nasir yaşamıyordu. Sadece var olup gidiyordu. Ve hiç kimse, yaşamayı bıraktığı o âna dek bu ikisi arasındaki farkı gerçekten anlayamazdı.

Kız sırttı. Sarasin standartlarına göre fazla açık tenliydi ve beyaz saçları siyah kaşlarına tezat oluşturuyordu ama kar beyinli Demenhurluların, özellikle de Demenhurlu kadınların kendilerini burada bulmaları çok da alışılmadık bir durum değildi. Demenhur'un halifesi, elinden gelse kadınları yaşlılıkla bile suçlayabilecek önyargılı bir kargaydı.

Kız yere düşen palasını aldı ve ona çok sayıda kişinin hayalini kurduğu üzere bir katiller loncasında iyi bir yer kazandıracak kadar takdire şayan hareketlerine devam etti. Ama Nasir bir yorumda

bulunmadı. Onun dünyasında, yani bugün karşılaştığı birinin yarın kurtlara ve böceklere yem olması ihtimalinin yüksek olduğu hayata, ne kadar az kelime sarf edilirse o kadar iyiydi.

Nasir kızın yanından geçip gitti ve sonraki binanın çatısına sıçradı. Bu çatı, ilerideki bronz renkli taş binalara bakıyordu. Aşağıdaki sokaklar, ara sıra biri tarafından çekilip götürülen develer dışında boştu. Çatı saçaklarına, camları çok uzun zaman önce parçalanarak çölün kumları arasında karışmış tozlu lambalar asılmıştı.

Çatılar sona erince Nasir aşağı sarkarak kendini Leil'in pazar meydanına bıraktı. Meydanda sarsak bacaklı tezgâhlar, satılanları güneşten korumak için gerilmiş yırtık pırtık kumaşlarla çevrilmişti. Havada rutubet ve ter kokusu asılıydı. Üstü çıplak çocuklar masaların altından ve kumaş toplarının arasından koştururken, hatırı sayılır bir kalabalık da tezgâhtan tezgâha dolaşıyordu. Burada, bu cansız topraklar bir parça olsun hayat bulmuştu.

Sumak ve muskatın keskin kokusunun etle dolu murtabak kokusuna karıştığı öğle saatlerinde, tüccarlar Aravistan'ın en berbat yerlerinden birinde, Leil Mağaraları'nda çalışan işçilere hizmet etmeye başladığında etraf daha da kalabalıklaşacaktı.

Şimdiyse tüccarlar diğer malları ortaya sermişti – yukarıdaki donuk gökyüzünün etkisiyle solgun görünen parlak renkli kumaş topları; papirüsleri boyamaya yetecek farklı renklere baharatlar; Nasir'in bir anlam veremediği incelikle tasarlanmış, taştan tabaklar.

Bir grup kadının arasından zar zor geçti ve neredeyse bir kilim üstünde bağdaş kurarak oturmuş bir tuz tüccarının üstüne basıyordu. Adam değerli mallarının içinde bulunduğu çuvalı çevresine dizmişti ve omzunda da keskin bakışlı bir şahin duruyordu. Tüccar yeni bir müşterinin gelmiş olması karşısında duyduğu heyecanı belli edecek şekilde başını kaldırıp Nasir'e dişlerini göstererek sırttı.

Elbette, Nasir'in kıyafetine dikkat edene kadar. Sonrasında gözlerindeki o neşe parlıtsı yerini korkuya bıraktı.

Diğerleri de Nasir'in farkına varmaya başlamıştı. Bir kadın yeni satın almış olduğu bir çuval buğdayı yere düşürdü. Nasir başını

eğdi ve öne doğru ilerlemeye devam etti. İnsanların yeterince yakından geçerse, fısıltıları kulaklarına ulaşırdı. Eğer daha da yaklaşırsa, insanlar onun yüzüne bakmaya cüret ederdi. Nasir'in amacının ne olduğunu kıyafetlerine bakarak anlamışlardı.

Bu yüzden Nasir içi dinar dolu bir kese belinden yere düşüp de gümüş paraların parıltısı kumların altında sönünce, bunun farkına varmamış gibi yaptı.

Böylesi daha iyiydi. İnsanların gözünde Nasir'in en az Sultan Ghameq kadar kötü biri olması daha iyiydi. Çünkü pek çok anlamda, bu zaten doğrudu. Nasir belki daha bile kötüydü.

Sarasin halkı her geçen gün daha da kasvetli bir hâl alan hayata alışmıştı. Halifeleri henüz yeni öldürülmüş ve toprakları kendi sultanları tarafından haksızca işgal edilmişti. Buna rağmen, hiç kimse öncekinden daha büyük bir rahatsızlık içinde gibi görünmüyordu.

Ayaklanın, diye emretti Nasir onlara içinden. Karşı koyun. Savaşın.

Sonra içinden kendini hor gören bir ses yükseldi. *Sen kendin bile Sultan'a karşı koymaya cesaret edemiyorsun.*

Üstelik başkaldırmaya cüret edenleri de Nasir öldürüyordu.

Sonunda pazar meydanının sonundaki bir sokağa erişti. Bir kız kocaman açılmış sis mavisi gözlerini kırıştırdı ve sonra arkasında bir toz bulutu bırakarak topallaya topallaya gölgelerin arasına karıştı. Bir kum kedisi patileri üzerinde sessizce hareket ederek ve kuyruğunu sallayarak bir taş yığının altına sığıştı. Ufalanmaya başlamış taş duvarların üstü yırtık pırtık papirüslerle, kâğıtların üstü romantik bir aptalın fazla umut yüklü ellerinden çıkmış şiir mısralarıyla doluydu.

Nasir'in annesi umuttan yoksun bir insanın ruhsuz bir bedenden ibaret olduğunu söyledi. İnsanları bu hâle getiren, Aravistan'ı fazlasıyla muhtaç olduğu büyüden yoksun bırakan şey, neredeyse yüz yıl önce Kız Kardeşler'in kaybıydı. O günden beri burada, kumların küle dönüştüğü ve gökyüzünün daimi bir alacakaranlık içinde olduğu bu diyarlarda, kimse için bir umut yoktu. Özellikle de Nasir için.

Bir muhafız, çizmelerinin altında kumları titreterek gölgeler arasından çıktı. Nasir sakın bir kayıtsızlıkla muhafızın elindeki kılıca baktı.

“Dur,” dedi muhafız göğsünü ve kaçınılmaz olarak göbeğini de kabartarak.

Bu sersemler bu kadar çok yemeği nereden buluyorlar?

“Bunun için artık çok geç,” dedi Nasir sakince. Bileğini oynattı ve eldiven hançerini açığa çıkardı.

“Dur dedim sana,” diye tekrarladı muhafız. Sırtını dikleştirdi. Çok geçmeden çökmesine neden olacak bir hayata atılmak için fazla hevesli ve çömez görünüyordu.

Nasir onu bu deneyimden mahrum bırakacaktı. Hançeri zayıf ışığın altında parıltıladı. “Ne kadar da acınası son sözler.”

Muhafızın gözleri pörtledi. “Hayır. Bekle. Bir kız kardeşim var...”

Nasir muhafızın kılıcından kaçınmak için kendi etrafında dönerek atıldı ve hançeriyle adamın boğazını yarıdı. Ağzından hâlâ köpüklü kanlar çıkarken cesedi gölgelerin arasına sürükledi ve ardından cübbesini düzeltip çıkmaz sokağa geri döndü. Tutunabileceği çıkıntılar bulmak için elleriyle duvarı yoklamaya başladı. *Bu iş sona erdiğinde ben yaşlı bir adam olacağım.*

Duvara tırmanarak pazar meydanının kuzeyine bakan çatılara geçti ve binadan binaya atlayarak şehrin en gösterişli ve en yüksek binasına ulaştı. Dar al-Fawda'nın prestijli daireleri. Deve yarışlarının sahibi olan bu grup, merhum halifenin hayattayken görmezden geldiği, kötü şöhrete sahip gruplardan biriydi.

Krem rengi taşlardan oluşan zeminin üstünde şişkin yastıklar ve mahremiyeti sağlayan bölmeli paneller diziliydi. Bir *dallah* sema-veriyle etrafı siyah halkalarla dolu kupalar bir kenarda duruyordu. Battaniyeler ve ipek şallar ortalığa saçılmıştı. Nasir bu çatıda neler döndüğünü iyi biliyordu ve zamanlamasından dolayı memnundu.

İpekten yastık yığınının bir kenara ittirdi ve çatının kenarında çömeldi. Gri gökyüzü ona saatin kaç olduğu hakkında bir ipucu vermiyordu ama aşağıda, yarışların gerçekleştirileceği vadiye insan-

lar doluşmaya başlamıştı. Siyah saçlı, zeytuni tenli ve kederli bakışlı Sarasinliler. *Kendi halkı.*

Develere bahis oynayarak ceplerini boşaltmaya gelmiş aptal insanlar. Nasir alaycı bir ses çıkardı ve sonra vadinin ilerisindeki çadırlara baktı.

Zaman yaklaştı.

Nasir önceki geceden sakladığı tatlıyı çıkarmak için elini cübbesinin altına attı ama parmakları bir diskin soğuk yüzeyine temas etti. Başparmağını bu düz diskin çevresini saran deve kemiğinden oyma mozaikler üstünde gezdirdi. Diskin iç kısmındaysa yıllar içinde donuklaşmış ve damarlanmış, turkuaz rengi camı çok uzun zaman önce çatlamış bir güneş saati yer alıyordu. Bu disk bir zamanlar bir Hanım Sultan'ın elinde parlıyordu ve Nasir'in aklına geldi ki...

Anılara dalmanın sırası değil, mankafa. Babasının sesinin zihninde yankılanmasıyla irkildi ve hışırtilı kâğıdına sarılı hurma keki parçasını çıkardı.

Bunlar ona bir zamanlar insan olduğunu hatırlatan ufak ayrıntılardı. Daha sonrası için saklanmış bir kek parçası. Geçmişin anılarına ait eskimiş bir güneş saati.

Nerede kalmıştı o lanet olası çocuk? Develer çekiştirilmeye başlanmıştı ve kalabalık, içinden geçilemeyecek kadar sıklaşmadan önce Nasir'in o alana varmış olması gerekiyordu. Parmaklarıyla taşı dövmeye başladı. Taştan kalkan toz, parmaklarının üstünde krem rengi bir tabaka oluşturdu.

Onun boynunu kıracağım...

Çatıdaki döşeme kapağı açıldı ve Nasir başını çevirdiğinde yumru yumru dirsekleri olan bir oğlanın çatıya tırmandığını gördü. Çocuğun kir içindeki ayakları arasında bir kum kedisi miyavlayarak dolanıyordu.

Nasir bir kaşını havaya kaldırdı. "Geç kaldın."

"Ben... Ben özür dileirm. Fawda Efendi'nin yanından ayrılamadım." Hizmetkâr çocuğun kahverengi cildi toz toprak içindeydi. Dar al-Fawda'nın sahibi saygı duyulan biri değildi ama eğer bu ço-

cuk ona Efendi unvanıyla hitap ederek saygı göstermek istiyorsa da Nasir'in umurunda değildi.

"Her şey hazır," dedi çocuk, sanki Nasir'e aradığı adamı nerede bulabileceğini bildirmek dışında muazzam bir görevi varmış gibi. Çocuğun onunla konuşmaktan korkmuyor olması Nasir'in hoşuna gidiyordu. Çocuk ondan korkuyor muydu? Büyük ihtimalle. Ama onunla *konuşmaktan* korkmuyordu.

Nasir onu bozmadan, başıyla hafifçe onayladı. "Şükranlarımı sunarım."

Nasir'den aldığı teşekkür karşısında çocuk da en az Nasir'in hissettiği kadar şaşırmişti ve gururu ona engel olmadan önce, Nasir elindeki keki çocuğa uzattı. Çocuk çatlama dudaklarının arasından keskin bir nefes aldı ve dikkatli parmaklarla keke uzanarak yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle kekin sarılı olduğu kâğıdı araladı. Kirli parmaklarındaki şekeri yaladı ve Nasir'in midesinin burulmasına sebep oldu.

Nasir'in hayatta tek gördüğü kan, gözyaşı ve karanlıktı. Çocuğun gözlerindeki bu umut, yüzündeki kir pas, kemiklerinin derisinden fırlamış olması...

"Bir.. bir başka iyilik bahsedebilir misiniz?"

Nasir çocuğun sorusu karşısında gözlerini kırptırdı. Hiçbir zaman "iyilik" kelimesiyle aynı cümle içinde geçmemiştir.

"Yarışlara kölelik yapan çocuklar," diye devam etti çocuk. "Onları serbest bırakabilir misiniz?"

Nasir gözlerini vadiye, çocuklara doğru çevirdi. Düz ve kayıtsız bir sesle yanıt verdi. "Yarışlar sırasında ölmeler bile bir gün başka bir yerde ölecekler."

"Buna inanıyor olamazsınız," dedi çocuk uzun bir duraksamadan sonra ve Nasir o karanlık gözlerinde bir öfke parıltısının belirmediğini fark ederek şaşırıldı. *Bırak o öfke içinde yanmaya devam etsin, çocuk.*

"Kurtuluş, asla var olmayacak serser kahramanlar içindir. Sen sadece kendinle ilgilen ve diğerlerini boş ver."

Bu Nasir'in yıllar önce uymuş olması gereken bir tavsiyeydi. Başka bir şey söylemeden döndü ve çatıdan atlayarak hızla yere indi.

Şalvarlar ve siyah türbanlar içindeki Dar al-Fawda muhafızları yakınlarda toplanmıştı. Daha üst düzeydekiler ise ayak bileklerine kadar uzanan beyaz entarileri ve kalın bıyıklarıyla yakınlardan geçip gidiyordu. Nasir sakalları kesip sadece bıyık bırakma şeklindeki bu korkunç modayı asla anlayamamıştı ama bu adamlar bıyıkları ne kadar büyükse o kadar iyi göründüklerini düşünüyor gibiydi.

Bir hurma ağacının gölgesinde bekledi ve sonra başını öne eğerek, yarış alanına doğru ilerleyen bir grup sarhoşun arasına karıştı. İlerlerken, kısa tabureler üstünde oturmuş bahişçiler ile azıcık paralarını kısa süreli bir kumar uğruna feda etmeye niyetli, yüksek sesle tezahürat yapan insanların önünden geçtiler.

Vadiye salına salına daha fazla deve girdi. Develerle birlikte üstlerinde sadece tozlu şalvarlar olan çocuklar da geldi. Adamın biri kırbacını çocuklardan birinin üstünde şaklattığında Nasir'in de parmakları titreşti. Çocuğun yanakları yaşlarla ıslanmıştı ve şimdiden kızarmaya başlamış olan omzunu ovuştururken, kendisini kırbaçlayan adama bakan gözleri öldürme isteğiyle doluydu.

Sadece Sarasin'de intikam hırsı bu kadar genç yaşta başlayabilirdi.

Çocukların yarışlarda kullanılmasına tepki veren insanların sayısı çok azdı. Çünkü biniciler ne kadar hafif olursa, develer o kadar hızlı sürülürdü ve bu vahşet de böylece sürüp gidiyordu. Nasir'in kanı kaynamaya başlamıştı ama parmaklarını zaptetti.

Canavarların masumlara karşı hiçbir gönül borcu yoktu.

Sarhoş grup arkadaşları vadinin kenarındaki kalabalığa ulaştığında Nasir onlardan ayrıldı ve kokuya karşı dişlerini sıktı. Tezahüratı sürdüren kalabalığı aşarken, karşısına çıkan kum kedileri ve yerde öteberi arayan çocuklardan da kaçındı.

Sonunda çadırlara vardı.

İçine baktığı birkaç çadır tamamen boştu. Çadırların içinde, pazarlık görüşmeleri ve daha mahrem buluşmalar için yere serilmiş

yastıklarla geleneksel yer divanları bulunuyordu. Hizmetkâr çocuğun işareti, bir taşın altına sıkıştırılmış kırmızı bir şal, söz verdiği gibi yedinci çadırın hemen dışındaydı.

Nasir elini belindeki palaya götürdü.

Hedefi genç biri veya ölüm döşeğindeki bir ihtiyar olabilirdi. Ya da Nasir'in cansız gözlerine bakarak, bir daha asla dönmeyecek bir ruha yakarıp duracak bir baba.

Onun bir adı var. Rulo yapılarak Nasir'in cebine iliştirilmiş papirüs parçasında bulunan bir isim.

İçeri girdi. Çadırın bej rengi bezden duvarları ortama kasvetli bir hava veriyordu ve kumaşın üstündeki yırtıklardan içeri dolan zayıf ışık yerdeki tozları aydınlatıyordu. Kuma serili halının üzeri kitaplar ve rulo parşömenlerle doluydu ve gri saçlı bir adam eğilmiş, bir fenerin ışığı altında parşömenlere bir şeyler karalıyordu.

Yarışlar başlarken kalabalıktan gelen tezahürat ve bağırış çağırış sesleri de yükselerek develerin homurtusuyla üstlerindeki çocukların haykırışlarına eşlik etti. Adam kendi kendine bir şeyler mırıldanarak sakalını sıvazladı.

Nasir bir zamanlar, öldürmek için gönderildiği insanlar adına üzüntü duymaktan neden vazgeçtiğini sorgulamıştı. Bir noktada kalbi, gerçekleştirdiği eylemlerin gaddarlığını algılamaktan vazgeçmişti ve bunun, içinde buldukları toprakları yozlaştıran karanlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, bu tamamen Nasir'in kendisiyle ilgiliydi.

Kendi kalbini kendisi karartıyordu. Başka biri değil.

Nasir adamın sakinliği karşısında duraksadı ve onu ruhu bile duymadan öldürse mi diye düşündü. Ama parşömenler arasında kadim Safin dilinde birtakım başlıklar gözüne çarptı – hatta ölüp gitmiş Gece Aslanı hakkında, gözlerini Aravistan'ın tahtına diken iki soydan gelme, o dehşet verici Kara Katliam sırasında arkasında pek çok ölü bırakan o adam hakkında bir başlık gördü.

Bir tarihçi. Bu adam bir tarihçiydi. Nasir'in onu öldürmek için gönderilmesinin sebebi *bu* muydu?

Ayağını kuma iyice gömdü ve kumların çatırdamasını sağladı.

Adam başını kaldırdı. “Ah, geldin demek. Beni bulman çok vak-tini aldı.”

Nasir’in göğsünde bir huzursuzluk kıpırtısı baş gösterdi. Hedef-lerinin onunla konuşması ve ona karşı koymaması sık rastladığı bir şey değildi. “Ben bir avcı değilim. Sadece emir aldığım zaman öldürürüm.”

Adam gülümsedi. “Haklısın, haşhaşi. Ama baş kesildiğinde, be-denin yazgısı onu takip etmektir. Halifemizi alaşağı ettin ve onun danışmanı olarak, ben de o günden beri benim için gelmeni bek-liyordum.”

Adamın gözlerinde sıcak bir bakış belirdi ve Nasir çaktırmadan arkasına baktı ama sonra bu bakışların hedefinde *kendisinin* oldu-ğunu fark etti. Çatıdaki o hizmetkâr çocuğun gözlerinde beliren minnet dolu ifadeye benzer bir bakıştı bu. Ama bu bakış, ondan yüz kat daha beterti.

Hiç kimse katiline böyle şefkatle bakmamalıydı.

“Owais Khit,” dedi Nasir alçak bir sesle. Cebindeki isim. Se-sinde nihai bir tını vardı ve acı dolu bir nefret duygusu dişlerini kalbine geçirdi.

Owais’in burada olmasının sebebi yarışlardaki çocuklardı. On-ların serbest kalması için uğraşıyordu. Bundan başka bir amacının daha olması büyük bir talihsizlikti. Üstelik o amacın ölü halifeyle hiç ilgisi yoktu ve bu da Nasir’i ihanete benzer bir merak duygusuy-la dolduruyordu. Çünkü Aravistan’da güç, Sultan’la ittifak hâlinde olunmadığı takdirde ölüm demekti.

Adam başını eğerek onu selamladı. “Evet, o benim. Elini çabuk tut ama iyi bil ki bu iş benimle sona ermeyecektir.”

“İhanetten bahsediyorsun. Yaptığın iş bile ihanet kokuyor.” Na-sir onun dikkatini çekmek konusunda hata yapmıştı. Bu adamın kahverengi gözlerine bakmadan ve merakı uyanmadan önce öldür-müş olmalıydı onu. Tarih çalışmalarının arkasında ne türden bir ihanet yatıyor olabilirdi ki?

“Hain bir sultana kim adalet dağıtacak, peki?” diye sordu Owais. “Her ne kadar zalim bir adam olsa da, Sultan’ın halifemizin öldürülmesini emretmeye bir hakkı yoktu. Topraklarımızı işgal ederek Sarasin ordusunun komutasını ele geçirmeye de hakkı yok. Biz, hüküm gücü olan beş halifelikten biriyiz. Düşün, evlat. Elinin altında beş halifelik ve Sultan’ın kendi muhafız birliği varken, Sultan’ın bir ordunun komutasını devralmak için ne gibi bir sebebi olabilir?”

“İnsanlar vergilerin artabileceğinden duydukları korku yüzünden sessiz kalmaya devam ediyor. Barış, geçici olarak sağlandı ama ne pahasına? Benim çalışmamla özetle bu değişimin sebeplerini gün yüzüne çıkarmak üzerine. Eskiden iyi olan Sultanımız nasıl bir tiran hâline geldi? Eskiden beri bu kadar içi kara bir adam olsaydı, Hanım Sultanımız iktidarı asla ona teslim etmezdi. Gölgeler içinde bir işler dönüyor, evlat. Yakında ölüm, yüzleştiğimiz korkular arasında en basiti olacak.” Owais başını arkaya atarak kırışıklarla dolu boynunu sergiledi. “Hızlı ol. Bil ki misyonum başka insanlar tarafından devam ettirilecek. Belki bir gün bu misyonu sen devralacaksın ve Aravistan bir zamanlar sahip olduğu görkemli günlere geri dönecek.”

Elleri kana bulanmış bir çocuk için imkânsızdı bu. Owais’in doğru yola döndürmeye çalıştığı kara kalpli biri için. Önündeki adam ve yandaşları her ne başarmaya çalışıyorlarsa, bu pek uzun ömürlü olmayacaktı. Sayıları her geçen gün azalıyordu. Bizzat Nasir eksiltiyordu onları.

Kınından çıkarken palası çınıladı. Owais derin bir nefes vererek türbanını başına doladı; yaşlılıktan sarkmış cildinin kıvrımları arasında parlak birer fındık gibi görünen gözleri, paladan yansıyan ışıkla parladı. Adamın dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. Nasir’in aklına ona cebindeki papirüsü veren Sultan geldi. Owais’in kendisine yaptığı uyarıyı düşündü ve sadece okuduğu için bir adamı öldürmenin saçmalığını idrak etti.

Ama o, işini hiçbir zaman yarım bırakmazdı.

Metal cildine değdiğinde adamın nefesinde tiz bir tını belirdi.

Nasir kolunu kaldırmadan ve adamın kanı serbestçe akmaya başlamadan önce son bir duygu seli. O anda bir yerlerdeki çocuklar, babalarını kaybediyordu. Torunlar ise en çok sevdikleri kişiyi.

Nasir cübbesinin katları arasından bir tüy çıkardı ve onu kana batırdı. Ölü adamın göğsüne yerleşen tüyün siyah kamışının ucu kırmızıyla parlıyordu.

Tüyü gören herkes Owais'i kimin öldürdüğünü anlayacaktı. İntikam almanın imkânsızlığını da.

Nasir'in içindeki haşhaşi diz çöktü. Adamın gözlerini kapadı ve türbanını düzeltti. "Huzur içinde uyu, Sarasinli Owais Khit."

Sonra Nasir ciğerlerini o tanıdık kan kokusuyla doldurdu ve çadırdan ayrıldı.

Çadırın bez kapısını, insanların anlaması için açık bıraktı. Onlara gösterebileceği tek hoşgörü buydu – ölülerini gömmelerine yardımcı olacak bir işaret. İnsanlar Nasir'i asla müttefikleri olarak görmeyeceklerdi ama Nasir bir an için bunun mümkün olabileceğini hissetmişti.

İnsanlar ondan nefret etmekte haklıydı çünkü Nasir sayamayacağı kadar çok insan öldürmüştü. O sayı eskiden önemliydi belki ama artık kılıcının savrulduğundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sönüp giden bir başka ruh daha.

İnsanların gözünde o Nasir Ghameq, Aravistan'ın Veliht Prensi değildi. O, yaşamı azad edendi.

Ölüm Prensi.